

אלו נאמרין

פרק שביעי סוטה

לח

עין משפט
גד מצוה

(א) רש"י ד"ה ואיתקש
וכו' בשמו ה"ד וא"כ
מ"ה בשם המפורש בשם
המיוחס: (ב) ד"ה לגנים
וכו' להפלה הא דלמרי
וכו' זו כו'. י"ב כ"ח איתו
בכלל ברכה הא דלמרינן
כה דתברכו פנים בפנים:

בכתבו. צ"ד ה"י. בכינויו. בל"ף דל"ת. בנגד בתפוחיהם.
מפני שפירקו נשיאות פנים, דלמרי' בצריקא בגמרא. ובמקדש.
למעלה מראשיהם, מפני שפירקו את העט צ"ש המפורש, והלכה
למעלה מקשרי אצבעותיהם. שאין מגביה למעלה מן הציץ את
ידיו. מפני שהשם פתוב עליו. תורה אור
גמ' בנשיאות פנים. שפירקו את
ידיהם. כשיא ליה לרבי יונתן.
הנהך וגזירה שניה; אי צ"ג"ש ולפת לה -
איכא למיפקד: מה למלאים - שכן קרפן
יצבור, דלמרי: (ויקרא ט): ויצרד מעשות
הטטאת והעולה והשולמים, וכיון של
יצבור, דלמרי: "קחו שער עינים וגו'."
וראש חלק הנה, דלמרי: "צוים הדקש
הראשון צאדק לדקש פקים" וגו' (שמות
מ), והוא הנה יוס שמיני למלאים,
דלמרי צדק עולם: אחוה היום נגל
עשר עטרוה. ר' נתן אומר אינו צריך.
משום דפרקא ליה גו"ש, מיימי ליה
צוקיטא. אף בניו בנשיאות פנים.
ולא פיקטי פו "שכן כ"ג". דלן משיבין
על הפקש. ובתיב כל הימים. ולא
פיקטי לה פו ראש חלק ועבודת צבור.
ואיתקש ברכה לשירות. פלומר, ואע"ג
דבבאי קרלי לאו צרכה פביבא אלא
שירות "לעמוד לשרת צ"ש ה' הוא וצני
כל הימים" - איתקוש צרכה ושירות
צוקא תריקא, דלמרי לעיל: "לשרתו
ולצדק צעמו". (א) בשם המיוחד.
כקצו. בכל המקום ס"ד. וכי צכל
מקום שם המיוחד נקרא? דקמיצ (שמות
ג): "ה' שמי" ונה זכרי" - לא כשמי
נקצו שמי נקרא (פסחים דף ג.) ועוד:
וכי צכל מקום שמינה צ"ה ושורה,
דלמרי: "אבא אליך?" והוא לא יחד
מקום להצרת השם! מסודם הוא.
מהופק: "צכל המקום אשר אבא אליך"
- צאדק מועד שפמקד, ובגילה וצית
עולמים. או אינו אלא אפילו פנים בנגד
עורה. שכן הציבור ריכין להסג פניהם
לדק הפניהם. לשנים קורא בהנים.
ש"ש שם שני כהנים לצדק, שלים לצד
שפמקד צרפת הודקה קורא אוקן
"פניהם", והן הופקין פניהן ליה פסוקין
לדק הפניה להספול. (ב) דקא למרינן
למקן: יהי לזון מלפניך שפאה צרכה
זו כו'. אמור להם. מקרא ד"לדקש"
נקרא לן, ששלים לצדק מוקיר אוקן
לצדק. בהן קורא בהנים. חס שלים
לצדק פהן הוא - קורא ומקיר את
תציקו העומדים לפניו להסור אוקן
פניהם ולצדק את ישראל, חס
ישלם הוא - אינו קורא "פניהם".
משלם

בכתבו, ובמדינה בכינויו. במדינה - פהנים
נושאים את ידיהן בנגד בתפוחיהן, ובמקדש
על גבי ראשיהן, יחויץ מבהן גדול שאינו
מגביה את ידיו למעלה מן הציץ. ר' יהודה
אמר: אף בהן גדול מגביה ידיו למעלה מן
הציץ, שנאמר: "וישא אהרן את ידיו אל העם
ויברכם." s. גמ' תנו רבנן: "פה תברכו" - הבלשון
הקודש. אתה אומר בלשון הקודש, או אינו
אקא בכר לשון? נאמר פאן "פה תברכו" ונאמר
להרין "אפה יעמדו לצדק את העם", מה להרין
בלשון הקודש - אף פאן בלשון הקודש. רבי
יהודה אומר: אינו צריך, הרי הוא אומר "פה"
- עד שיאמרו בלשון הזה, תניא אידך: "פה
תברכו" - בעמידה. אתה אומר בעמידה או
אינו אקא אפי' בישיבה? נאמר פאן "פה תברכו"
ונאמר להרין "אפה יעמדו לצדק", מה להרין
בעמידה - אף פאן בעמידה. ר' נתן אומר: אינו
צריך, הרי הוא אומר "לשרתו ולצדק בשמו",
מה ישירת בעמידה - אף מברך בעמידה.
וכשרת גופיה מנצח? דכתיב: "לעמוד לשרת".
תניא אידך: "פה תברכו" - בנשיאות פנים. אתה
אומר בנשיאות פנים, או אינו אקא שפא
בנשיאות פנים? נאמר פאן "פה תברכו" ונאמר
להרין "וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם",
מה להרין בנשיאות פנים - אף פאן בנשיאות
פנים. קשיא ליה ר' יונתן: אי מה להרין בהן
גדול וראש חודש ועבודת צבור - אף פאן
בהן גדול וראש חודש ועבודת צבור! ר' נתן
אומר: אינו צריך, הרי הוא אומר "הוא ובניו
כל הימים" - מקיש בניו לו, מה הוא בנשיאות
פנים - אף בניו בנשיאות פנים, ובתיב "כל
הימים", ואיתקש ברכה לשירות. ותניא אידך:
"פה תברכו את בני ישראל" - בשם המפורש.
אתה אומר בשם המפורש, או אינו אקא
בכינוי? ת"ש: "ושמו את שמו" - שמי המיוחד ליה.
יכול אף בגבולין פן - נאמר פאן "ושמו את
שמו" ונאמר להרין "לשום את שמו שם", מה
להרין בית הבחירה - אף פאן בבית הבחירה.
רבי יאשיה אומר: אינו צריך, הרי הוא אומר
המקום אשר אשר אזכיר את שמי אבוא
אלך, בכר מקום ס"ד? אקא מקרא זה מסודם
הוא; בכר מקום אשר אבוא אלך וברכתך -
שם אזכיר את שמי. והיכן אבוא אלך וברכתך את
שמי - בבית הבחירה. תניא אידך: "פה תברכו את בני
ישראל, גרים נשים ועבדים משוחררים מנין? ת"ש: "אמור להם" - כדכתיב: "תניא אידך:
"פה תברכו" - פנים בנגד פנים. אתה אומר פנים בנגד פנים, או אינו אקא פנים בנגד
עורף? ת"ש: "אמור להם" - באדם האומר לחבירו. תניא אידך: "פה תברכו" - בקול רם.
או אינו אקא בלשון? ת"ש: "אמור להם" - באדם שאומר לחבירו. אמר אבני: * דנקמינן,
לשנים קורא "פניהם" ולא אינו קורא "בהן", שנא: "אמור להם" - לשנים. ואמר רב חסדא:
נקמינן, בהן קורא "פניהם" ואין ישראל קורא "פניהם", שנאמר "אמור להם" - אבירה
משלם

ונאמר להלן אלה יעמדו לברך. תימה: אדרבה, אימא: ונאמר
להלן "ואכלת ושבעת וזכרת", מה להלן בכל לשון, כדאמר
לעיל (דף ג.)! וי"ל: דמסתברא ליה טפי למילף ברכת כהנים
מזכרת הר גריזים, דשמיין דמפוש בתורה, דהזכרות עמנו נמי
מפורשות, שיהי היפך הקלות
המפורשות "ארור האיש" - לזכרה.
אבל לשון ברכת המזון אינה מפורשת
בתורה. ורבי יהודה אומר הרי הוא
אומר בה. אבל לרבנן לא משמע להו
עיכובא "כה", אלא "ככה".
קשיא ליה לר' יונתן. אינו לשון
הצייץ, שנאמר: "וישא אהרן את ידיו אל העם
ויברכם." s. גמ' תנו רבנן: "פה תברכו" - הבלשון
הקודש. אתה אומר בלשון הקודש, או אינו
אקא בכר לשון? נאמר פאן "פה תברכו" ונאמר
להרין "אפה יעמדו לצדק את העם", מה להרין
בלשון הקודש - אף פאן בלשון הקודש. רבי
יהודה אומר: אינו צריך, הרי הוא אומר "פה"
- עד שיאמרו בלשון הזה, תניא אידך: "פה
תברכו" - בעמידה. אתה אומר בעמידה או
אינו אקא אפי' בישיבה? נאמר פאן "פה תברכו"
ונאמר להרין "אפה יעמדו לצדק", מה להרין
בעמידה - אף פאן בעמידה. ר' נתן אומר: אינו
צריך, הרי הוא אומר "לשרתו ולצדק בשמו",
מה ישירת בעמידה - אף מברך בעמידה.
וכשרת גופיה מנצח? דכתיב: "לעמוד לשרת".
תניא אידך: "פה תברכו" - בנשיאות פנים. אתה
אומר בנשיאות פנים, או אינו אקא שפא
בנשיאות פנים? נאמר פאן "פה תברכו" ונאמר
להרין "וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם",
מה להרין בנשיאות פנים - אף פאן בנשיאות
פנים. קשיא ליה ר' יונתן: אי מה להרין בהן
גדול וראש חודש ועבודת צבור - אף פאן
בהן גדול וראש חודש ועבודת צבור! ר' נתן
אומר: אינו צריך, הרי הוא אומר "הוא ובניו
כל הימים" - מקיש בניו לו, מה הוא בנשיאות
פנים - אף בניו בנשיאות פנים, ובתיב "כל
הימים", ואיתקש ברכה לשירות. ותניא אידך:
"פה תברכו את בני ישראל" - בשם המפורש.
אתה אומר בשם המפורש, או אינו אקא
בכינוי? ת"ש: "ושמו את שמו" - שמי המיוחד ליה.
יכול אף בגבולין פן - נאמר פאן "ושמו את
שמו" ונאמר להרין "לשום את שמו שם", מה
להרין בית הבחירה - אף פאן בבית הבחירה.
רבי יאשיה אומר: אינו צריך, הרי הוא אומר
המקום אשר אשר אזכיר את שמי אבוא
אלך, בכר מקום ס"ד? אקא מקרא זה מסודם
הוא; בכר מקום אשר אבוא אלך וברכתך -
שם אזכיר את שמי. והיכן אבוא אלך וברכתך את
שמי - בבית הבחירה. תניא אידך: "פה תברכו את בני
ישראל, גרים נשים ועבדים משוחררים מנין? ת"ש: "אמור להם" - כדכתיב: "תניא אידך:
"פה תברכו" - פנים בנגד פנים. אתה אומר פנים בנגד פנים, או אינו אקא פנים בנגד
עורף? ת"ש: "אמור להם" - באדם האומר לחבירו. תניא אידך: "פה תברכו" - בקול רם.
או אינו אקא בלשון? ת"ש: "אמור להם" - באדם שאומר לחבירו. אמר אבני: * דנקמינן,
לשנים קורא "פניהם" ולא אינו קורא "בהן", שנא: "אמור להם" - לשנים. ואמר רב חסדא:
נקמינן, בהן קורא "פניהם" ואין ישראל קורא "פניהם", שנאמר "אמור להם" - אבירה
משלם

לב א מיי' פי"ד מהל'
תפלה הלכה ג סג
עין ג טו"ע א"ח סי'
קח סעף יב וזכר אלפס
פרק הקורא את המגילה
דף רעד. ובדל"ש שם סימן
י"ח:
לב ב ג מיי' שם ה"י טו:
ד ה ה מיי' שם הלכה טו:
יא וסג שם טו"ע
סס סעף יד וזכר אלפס
סס ובדל"ש סס:
לח ו מיי' פי"ה מהל'
בילת מקדש הלכה
טז יז:
לז ח מיי' פי"ד מהל'
בילת מקדש הלכה י
יא:
לז ט מיי' שם ה"י ג יב
סג עין כ טו"ע
א"ח סי' קח סעף י:
לח י מיי' שם הלכה יא
טו ש"ע שם סעף
יז:
לח כ מיי' שם הלכה ח
טו"ע שם סעף י:
תוספות שאנן
מה משרת בעמידה אף
מברך בעמידה "מ דבחן
בעל תשובה ראוי הוא
לדוכן ולא מקשי" ליה
לפסול עבודה דבחן
שנשתמד דתיוב לא
קרב אלו לשרתו ותנו
בפ' בתרא דמנחו' בהנים
ששימשו בבית חנוני ולא
ישמשו בירושלם הא
בנוב ובבעון מותרין וכ"ש
בזמן הזה לדוכן ואמר'
נמי התם הרי אלו כבעלי-
מומין ולא מצוינו בשום
מקום שבעל מום שפסול
לדוכן אלא א"כ היו
מומין שבגלו שהעולם הא
מסתכלין בו. אף בניו
בנשיאות פנים ולא
תקשי תו שכן בהן גדול
דאין משיבין על ההיקש
ובתיב כל הימים ואל
תקשי לך תו ראש חודש
ועבודת צבור ל"ה:
לשנים קורא בהנים פ"ה
כשיש שם שני בהנים
לברך שליח צבור
כשגמר ברכת הוראה
(עד חוץ מבית הכנסת)
ל"ה:
לז ט מיי' שם ה"י ג יב
סג עין כ טו"ע
א"ח סי' קח סעף י:
לח י מיי' שם הלכה יא
טו ש"ע שם סעף
יז:
לח כ מיי' שם הלכה ח
טו"ע שם סעף י:
תוספות שאנן
מה משרת בעמידה אף
מברך בעמידה "מ דבחן
בעל תשובה ראוי הוא
לדוכן ולא מקשי" ליה
לפסול עבודה דבחן
שנשתמד דתיוב לא
קרב אלו לשרתו ותנו
בפ' בתרא דמנחו' בהנים
ששימשו בבית חנוני ולא
ישמשו בירושלם הא
בנוב ובבעון מותרין וכ"ש
בזמן הזה לדוכן ואמר'
נמי התם הרי אלו כבעלי-
מומין ולא מצוינו בשום
מקום שבעל מום שפסול
לדוכן אלא א"כ היו
מומין שבגלו שהעולם הא
מסתכלין בו. אף בניו
בנשיאות פנים ולא
תקשי תו שכן בהן גדול
דאין משיבין על ההיקש
ובתיב כל הימים ואל
תקשי לך תו ראש חודש
ועבודת צבור ל"ה:
לשנים קורא בהנים פ"ה
כשיש שם שני בהנים
לברך שליח צבור
כשגמר ברכת הוראה
(עד חוץ מבית הכנסת)
ל"ה:
לז ט מיי' שם ה"י ג יב
סג עין כ טו"ע
א"ח סי' קח סעף י:
לח י מיי' שם הלכה יא
טו ש"ע שם סעף
יז:
לח כ מיי' שם הלכה ח
טו"ע שם סעף י:

גליון הש"ס
גמ' דכתיב לעמוד לשרת.
מה דקשה הא בזוהר קרא
עמנו צפ' עקב כתיב
לעמוד לפני ה' לשרתו
ולברך בשמו. עיי' בספר
זית רענן פ' נתן נפקא ליה
שבות יעקב ח"ב סי' א'
ובסמ"ג מ"ע מלוה כ' כתב
להכיר ולברך בשמו עכ"ל
עמיה מדכתי' לעמוד
לשרתו ולברך בשמו עכ"ל
ו"ע ועיי' תוספות שמואל:
דף קט ע"ה ר"ה נ"ח:

במדבר י
ופירושו תמלא ברכ"י
עירובין ד"ה והואמר

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

כל בהן שאינו עולה לדוכן עובר בשלשה עשה. ירושלמי נמסכת
 נזיר פרק "כהן גדול": מהו שיעמא אדם לנשיאת כפיס? אחוי דר'
 אבא בר כהן אמר קמיה ר' יוסי בשם ר' אחא: מטמא כהן לנשיאת
 כפיס. שמע ר' אחא ואמר: אנה לא אמרי ליה כלום. חזר ואמר לו
 דילמא לא שמע מיניה, אלא כיון
 דאמר ר' יהודה בר פזי בשם ר"א:
 כל כהן שעמד צהכ"נ ואינו נושא
 את כפיו - עובר צעשה, וכבר למימר
 שמונת עשה דוחה למנות ל"ה, אמר
 אנה לא אמרית ליה, אייתוניה ואנה
 מלקי ליה. [ר' אבבה הו' ימיז וממתי
 צבי כנישתא דקיסרין והו' תמן מיתמא,
 ואחא עונתא דנשיאת כפיס ולא
 שאלון ליה], אחא עונתא דמילילא
 ושאלון ליה. אמר להון: על נשיאות
 כפיס לא שאלתון לי, ועל מיללא תמן
 שאלון? כד שמעון כן הוה כל חד וחד
 מנהון משמט גרמיה וערק.
הא רבליק לפרקים. ה"ה חי לא סליק
 אלא דמחזיק נפשיה ע"י ממנות
 כהונה, כמו שאמר צפרק "הזרוע"
 (חולין דף קג). אמר אב"י: מריש הוה
 חגיפנא מתנתא וכו', עד משקל נמי
 לא שקילנא לבר ממעלי יומא לכיפורי,
 לא מחזיקי נפשי צכהני. ולפרוס ידיה?
 אנסי ליה עידיניה. **הא** דאניסי הא
 דלא אניסי. בסוף מסכת ר"ה (דף לה.)
 אמרי' דדוקא הני שצטדות אניסי,
 אבל הני דקיימי צמתא - לא אניסי.
מחיצה מאי י"ל דדוקא צללא אניסי
 קמבעיא ליה, אבל צדאניסי -
 פשיטא, דמי גרע מאחיהם שצטדות?
 וא"ת: חי לא אניסי אמאי עדיפי מעס
 שאחורי הכהנים צללא הפסק מחילה?
 י"ל: עס שאחורי הכהנים מראין צעלמן
 כאילו אין הצרכה חשונה צעיניהם,
 דכתיב: "אמור להם" - פנים כנגד
 פנים, והן עומדים אחורי עורף. אבל
 צהפסק מחילה, כיון דלא קיימי אחורי
 עורף - לאו מילתא היא, דלא חזינן
 דקפיד קרא צכהני. מההיא דסוף מס'
 ר"ה (דף לה.) משמע דה"ה לתפלה,
 והכי משמע נמי צפרק "כילד זולין"
 וא"כ פליג עולה דר'
 יהושע בן לוי ואי לענין
 לצאת בו ידי חובתו א"ר
 יהושע בן לוי דאפי'
 מחיצה ברזל וכו' אבל
 לעולם אינו מצטרף
 וא"כ הכי קאמר רב
 תם וכן בתפלה פרק
 אין צולין גבי פסח
 הנאכל בחבורה מן
 האגף ולפנים כלפנים מן
 האגף ולחזן כלחזן אגף
 היינו משקף ואמר רב
 עלה וכן תפלה והכי
 קאמר רב שלא יצא ידי
 חובתו והתנן היה עובר
 אחורי בית הכנסת
 ושבע קול שופר או קול
 מגילה אם כוון לכו יצא
 ופ"ר דהתם עובר אחורי
 בית הכנסת ושבע קול
 א) מודה דיצא ידי חובתו
 אבל לענין דבר שבקדושה
 צריך כוון קדיש וברכו
 וקדושה לדין זה אמר רב
 דמפסקת:

משלמה תהא. אלוהה זו הפהנים יזכירו. ושמו את שמי. תלה הפתחו
 הדגדג צה, ליהות צרכה זו שיימת שמו על עמו, ולא עשאה זורף ישראל
 אלה זורף מקוס. ואברכה מברכה. דלילו "ואני אברכה" אישראל
 קאי, פר"ע דאמר צ"אלו טריפות" (חולין דף מט.). למדנו צרכה לישאל
 תורה אור מפי פהנים, מפי הגבורה לא למדנו,
 פשהוא אומר "ואני אברכה" הו' אומר
 הפהנים מברכים את ישראל, והקב"ה
 מספיק על ידם. לפרקים. צמגים
 וצמועדים. שאינו עולה בעבודה.
 קודם שייסי שלים צבור "רנה" זריק
 לעלות על הדוכן. וזר מעשות. אלמא
 צעוד עבודה צידו צירק, ואח"כ "ויקד
 מעשות". אלמא השקפה הוא דגמר.
 מעיקרא הו' עקר פרעיהו. ממקומן
 הדוכן, ולא מטו עד דגמרה צרפת
 העבודה. והנן נמי. צברכות: אם
 הצטתו כו'. יראש הכי אימא: העובר
 לפני הפיצה לא יענה אמן אמר
 הפהנים מפני הפיירה. ואם אין קום
 פהן אלה הוא - לא יראש את פפיו, צללא
 מפרק דעמו צשויו לתפלו ולא ידע
 להתחיל מיד צ"אים שלום". ואם הצטתו,
 פהוא מלימד צבר לא פטרק דעמו -
 נושא את פפיו וחזר לתפלו. רשאי.
 לישא את פפיו. והא לא עלה בעבודה.
 אלא דעקר פורקא, וש"מ סגי צכהני
 שעוקר מעט רגליו לילך לזד הדוכן
 בעבודה. לברך. צהמ". לשוב עין.
 שזנאי צעט וגומלי תסד צממונן. מברין
 בצרי עין. ואין אורכלים משלום. בי תם
 מזורה הרשת. לעיל מיניה משפעי צברי
 עין: "נארכה לזם" וגו' "כל הון יקר
 נמצא" וגו' "פי תם מזורה הרשת" -
 לשון "זורה על נהו צריח", קד דרשם
 על ציידים לזרות חפצים ושעורים
 צרשם קדי ציצווא העופות לצבול,
 ואלו צרי העין תם מאלדין מזונות
 מוצרין צרשם צעיני כל צעל צקף,
 שאף הן מפירין צהן ואין נהנין
 ממזונותיהן. בי כמו שער צנפשו.
 "שער" זה על פרתו לשון פעל הוא,
 ונקודתו מוכסת עליו, שתינו קמן ותינו
 פסח וטעמו למטה, פלילו זה האוכל
 מירד והשעיר צנפשו על זר עין, וקד
 הוא לשון "פסחנים השוערים" (יכמיה
 ט). ומנסח בן סרוק פירשו לשון שיעור
 - פמיד הוא משער פמה יאכל זה ועד
 ממי ופטרנהו בלא מזונות. פלומר,
 למזונות הוצרך ולא היה לו, ורסה
 תסד נושא מזונות וצא למוטפס ממנו
 לאונס רעזון, ועמד זה עליו והרגו.
 בלא לוייה. פצורה שלגף עמדם.
 ששבדות. דאניסי צמלאכסן, ואין יולין
 לצא. דלא אניסי. העומדין צכהכ"נ
 אחורי הפהנים לא אניסי, אלא שאין
 הצרכה חשונה עליהם לעקור רגליהם
 ולצא לפני הפהנים ליהות מברכים
 פנים פנגד פנים צמת. הלך אינס צכלל
 צרכה, דלמרי: "פה צרכה" - פנים
 פנגד פנים. מברכה דשחורי. לשון
 פירה. פחורי - מקוס. אישתיר בי
 עשרה. מקלמן עליון לזוכן, והשקפה
 ענין אמן. לא אישפיר בי עשרה - לא
 והיה

[מנחות מ.]

צרכות לה.

לקמן מה:

ר"ה לה.

פסחים פה:

פרק יב מ"ב

הוא רבליק לפרקים. ה"ה חי לא סליק
 אלא דמחזיק נפשיה ע"י ממנות
 כהונה, כמו שאמר צפרק "הזרוע"
 (חולין דף קג). אמר אב"י: מריש הוה
 חגיפנא מתנתא וכו', עד משקל נמי
 לא שקילנא לבר ממעלי יומא לכיפורי,
 לא מחזיקי נפשי צכהני. ולפרוס ידיה?
 אנסי ליה עידיניה. **הא** דאניסי הא
 דלא אניסי. בסוף מסכת ר"ה (דף לה.)
 אמרי' דדוקא הני שצטדות אניסי,
 אבל הני דקיימי צמתא - לא אניסי.
מחיצה מאי י"ל דדוקא צללא אניסי
 קמבעיא ליה, אבל צדאניסי -
 פשיטא, דמי גרע מאחיהם שצטדות?
 וא"ת: חי לא אניסי אמאי עדיפי מעס
 שאחורי הכהנים צללא הפסק מחילה?
 י"ל: עס שאחורי הכהנים מראין צעלמן
 כאילו אין הצרכה חשונה צעיניהם,
 דכתיב: "אמור להם" - פנים כנגד
 פנים, והן עומדים אחורי עורף. אבל
 צהפסק מחילה, כיון דלא קיימי אחורי
 עורף - לאו מילתא היא, דלא חזינן
 דקפיד קרא צכהני. מההיא דסוף מס'
 ר"ה (דף לה.) משמע דה"ה לתפלה,
 והכי משמע נמי צפרק "כילד זולין"
 וא"כ פליג עולה דר'
 יהושע בן לוי ואי לענין
 לצאת בו ידי חובתו א"ר
 יהושע בן לוי דאפי'
 מחיצה ברזל וכו' אבל
 לעולם אינו מצטרף
 וא"כ הכי קאמר רב
 תם וכן בתפלה פרק
 אין צולין גבי פסח
 הנאכל בחבורה מן
 האגף ולפנים כלפנים מן
 האגף ולחזן כלחזן אגף
 היינו משקף ואמר רב
 עלה וכן תפלה והכי
 קאמר רב שלא יצא ידי
 חובתו והתנן היה עובר
 אחורי בית הכנסת
 ושבע קול שופר או קול
 מגילה אם כוון לכו יצא
 ופ"ר דהתם עובר אחורי
 בית הכנסת ושבע קול
 א) מודה דיצא ידי חובתו
 אבל לענין דבר שבקדושה
 צריך כוון קדיש וברכו
 וקדושה לדין זה אמר רב
 דמפסקת:
 א) ל"ל דלא בני עשה שמי
 לא ד"ח אכל לענין דבר
 שקדושה לדין עשה כגון
 וכו'.

משלמה תהא. והיכתא פוותיה דאב"י, אורית
 היכתא פוותיה דרב הסדא. s. (סימן: מתאו"ה
 צברכה"ה דוכן בעבוד"ה כו"ם מבר"ר נהג"ה
 בעג"ה). s. אמר ר' יהושע בן לוי: מנין
 שהקב"ה מתאוה צברפת פהנים - שנאמר:
 "ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכה".
 ואמר רבי יהושע בן לוי: יצר פהן שמברך -
 מתברך, ושאינו מברך - אין מתברך, שנאמר:
 "ואברכה מברכך". ואמר ר' יהושע בן לוי:
 * יצר פהן שאינו עולה לדוכן - עובר בשרשה
 עשה: "בה תברכו", "אמור להם", "ושמו את שמי".
 רב אמר: חוששין שפא בן גרושה או בן חלוצה
 הוא. ורא פליגי: הא - דסליק לפרקים, הא - דלא
 סליק לפרקים. ואמר ר' יהושע בן לוי: יצר
 פהן שאינו עולה בעבודה שוב אינו עולה,
 שנאמר: "וישא אהרן את ידיו אל העם
 ויברכהם ויגיד מעשות החטאת והעולה
 והשרפים". מה צהצן בעבודה - אף פאן בעבודה.
 איני? והא ר' אמר ורבי אפי סלקי? רבי אמר ורבי
 אפי מעיקרא הו' עקרי פרעיהו, ממטא קא
 הוה מטו התם. וכדתני ר' אושעיא: הלא שנו
 אקרא שרא עקר את רגליו, אבר עקר את
 רגליו - עולה. * והנן נמי: אם התבטחו שנושא
 את פפיו וחזר לתפלתו - רשאי, והנין בה: הא
 לא עקר? אקרא דגד פורתא, הכא נמי - דעקר
 פורתא. ואמר ריב"ז: אין גותנין פום שר ברכה
 צברך אקרא קטוב עין, שנאמר: "טוב עין הוא
 יבורך פי נתן מלחמו דר"א, אר תיקרי "יבורך"
 אקרא "יברך". ואמר ר' יהושע בן לוי: מנין שאפי'
 עופות מברין בצרי העין - שנאמר: "כי תם
 מזורה הרשת בעיני כל בער צנף". ואמר רבי
 יהושע בן לוי: כל הנהנה מצרי העין עובר
 בלאו, שנאמר "אל תלחם את לחם רע עין
 וגו', כי כמו שער צנפשו פן הוא אכור ושתה
 יאמר קד" וגו'. רב נתמן בר יצחק אמר: עובר
 בשני ראוי, "אל תלחם" ו"אל תתאו". וא"ר יהושע
 בן לוי: אין עולה ערופה באה אקרא בשביר
 צרי העין, שנאמר: "וענו ואמרו ידנו לא שפכו
 את הדם הזה". וכי * ער צבנו עלתה שוקנו ב"ד
 שופכי דמים הם? אקרא, לא פא צדינו ופטרנהו,
 ורא ראינוהו והנהגוהו; לא פא צדינו ופטרנהו בלא מזונות. לא ראינוהו והנהגוהו
 בלא לוייה. אמר אדא א"ר שמלאי: בית הכנסת שפופה פהנים - פולין עולין לדוכן.
 קמי מברכין? אמר ר' יורא: לאחיהם ששבדות. איני? * והתני אבא בריה דרב
 מנימין בר תיאי: חעם שאחורי כהנים אינן בכרר ברכה! לא קשיא; מהא -
 דאניסי, הא - דלא אניסי. והתני רב שימי מברתא דשיחורי: בית הכנסת שפופה
 פהנים - מקצתן עולין ומקצתן ענין אמן! לא קשיא; הא - דאישתיר בי עשרה, הא
 - דלא אישתיר בי עשרה. גופא, תנא אבא בריה דרב מנימין בר תיאי: עם
 שאחורי כהנים אינן בכרר ברכה. פשיטא; אריכי פאפי גוצי - לא מפסקי,
 תיבה - לא מפסקא, מחיצה מאי? ת"ש, * דאמר רבי יהושע בן לוי: כאפילו
 מחיצה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאיביהם שבשמים. איבעיא להו:
 צדרין מהו? אמר אבא בר בר רב אשי: ת"ש, דתנן: "נתפונן * צהוות לפניו

משני צרכה לחודייהו, הילף פולין עולין ומברכין לתחיהם ששבדות. אריכי פאפי גוצי לא מפסקי. בין פהנים, מהיות צכלל צרכה, לחם פן אין לדבר סוף.
 והיה